

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 231/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Špirkom, Nerudova 6, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 CoE 204/2017-349 z 30. januára 2019 a uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 39 Er 2849/2011-277 z 3. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 CoE 204/2017-349 z 30. januára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 39 Er 2849/2011-277 z 3. novembra 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 13 CoE 204/2017 na základe odvolania sťažovateľa (vystupujúceho v exekučnom konaní v procesnom postavení povinného) podaného proti uzneseniu okresného súdu, ktorým tento zamietol jeho námietky proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie, rozhodol napadnutým uznesením tak, že odvolanie sťažovateľa odmietol, pretože proti označenému uzneseniu okresného súdu nie je odvolanie prípustné.

3. Sťažovateľ tvrdí, že *„uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE/204/2017-349 zo dňa 30. 01. 2019, ktorým rozhodol o odmietnutí odvolania v spojení s uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 39Er/2849 /2011-277 zo dňa 3. 11. 2016, ktorým zamietol námietky povinného proti exekúcii je nesprávne a nespravodlivé a týmto uzneseniami bolo zasiahnuté do jeho základných práv, ktoré sú garantované Ústavou Slovenskej republiky.“*

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti okrem iného uvádza:

„... že postupom exekučného súdu, ktorý v rámci prejednávania námietok voči exekúcii nenariadil pojednávanie, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom

... že exekučný súd má zásade na prejednanie námietok nariadiť pojednávanie – to bude platiť predovšetkým v prípadoch, ak sú v námietkach uvedené sporné skutočnosti, ku ktorým bude mať právo sa vyjadriť aj sťažovateľ v opačnom prípade by došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom a k odňatiu spravodlivosti, čo môže viesť až k ústavnoproceným prostriedkom nápravy porušenia práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ je toho názoru, že bez ohľadu na skutočnosť, či exekučný súd mal právo, alebo povinnosť nariadiť pojednávanie na prejednanie námietok, je ústavne konformným výkladom ustanovenia § 50 Exekučného poriadku v prejedávanej veci, vzhľadom na: (i) Výšku

vymáhanej sumy, ktorá predstavuje 3.219.063,-USD a príslušenstvo, pričom ku dňu 20. 05. 2014 bola len vo výške 1.164.814,86 USD (po prepočte 843 885,29 Eur) ako vyplýva z prihlášky pohľadávky do konkurzu SH Trade, s.r.o.; (ii) Komplikovanosť prejednávanej veci, nakoľko ide o spor, ktorý sa týka práv zo zmenky, s ohľadom na osobitný charakter zmeniek; (iii) Argumentáciu oboch strán a meritum veci, ktoré výrazne presahujú rámec exekučného, či prvostupňového súdneho konania, bez toho, aby k týmto konaniam ústne vypočul ich účastníkov, tak z pohľadu práv povinného, ako aj z pohľadu práv oprávneného, aby konajúci súd v tejto veci vytyčil pojednávanie, pre zásadný význam konania o námietkach tak pre povinného, ako aj pre oprávneného...

... že pohľadávka oprávneného zanikla plnením podľa reštrukturalizačného plánu, ktorý bol potvrdený Uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 2 R 11/2010-384 zo dňa 5. 8. 2011...“

5. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom okresného súdu, podľa ktorého, „[a]k sa teda schválením reštrukturalizačného plánu dlžník aj zbavil svojho záväzku, neznamená to, že sa veriteľ nemôže domôcť plnenia voči ručiteľovi, pretože ako už bolo spomenuté avalista nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z ich vlastných mimozmenkových vzťahov. Len samotná okolnosť, že ide o aval na zabezpečovacej zmenke nemôže bez ďalšieho znamenať, že aval má akýkoľvek vzťah ku kauzálnemu vzťahu, ktorý zmenka zabezpečuje. Aj v takomto prípade je ručenie abstraktným ručením zmenkovým. Na to, aby mohol aval vzniesť námietku z vlastného vzťahu k majiteľovi zmenky, musí mať s majiteľom uzavretú zmenkovú dohodu, v ktorej sú špecifikované podmienky, za ktorých prevzal ručiteľský záväzok, no táto dohoda zrejme vzhľadom na obsah spisového materiálu a vzhľadom na to, že povinný sa na ňu nijakým spôsobom v priebehu konania neodvolával neexistuje.“.

6. Tento svoj postoj odôvodňuje takto:

„V rámci zabezpečenia korporátnych úverov formou zmenky a avalu zmenky, je situácia avalistov iná, pretože ak je avalistom zmenky štatutárny orgán spoločnosti, vlastník spoločnosti, a takto obchodnou spoločnosťou vystavená zmenka je avalovaná a vystavená na základe požiadavky veriteľa - oprávneného, nemožno sa rozumne domnievať, že

zmenkový a kauzálny veriteľ, avalát a avalista pokladajú vznik zmenkového záväzku za abstraktný a stojaci mimo kauzálne vzťahy. V týchto prípadoch je možné usudzovať, že zmluva medzi avalistom a majiteľom zmenky, ktorou sa prepája ručiteľský zmenkový záväzok so záväzkom kauzálnym, platne vznikla, čo potvrdzuje aj bod 15.1 Rámcovej zmluvy o poskytovaní finančných služieb č. 07/09/KE, ktorý je súčasťou spisového materiálu. V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na rozhodovaciu prax súdov v Českej republike priznávajúcim relevanciu aj tzv. nepriamemu vlastnému vzťahu k námietke. To znamená, že je možné, aby námietku uplatnili fyzické osoby, ktoré nie sú účastníkmi vlastného vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom, ale ktoré sa na vzniku tohto vzťahu podieľali ako štatutárne orgány dlžníka pri uzatváraní predmetnej zmluvy (spravila zmluvy zakladajúcej príčinný vzťah, dohody o vyplnení blankozmenky, prípadne aj mimozmenečnej dohody). Nepriamy vlastný vzťah k námietke má ručiteľ, ktorý ručí za splnenie povinnosti dlžníka, ku ktorej sa viaže skutočnosť, ktorá tvorí základ námietky.“

7. Sťažovateľ ďalej nesúhlasí ani s týmto právnym názorom okresného súdu:

„Vydanie zmenky v praxi má takmer vždy kauzálny motív, pri avalovi to tak nemusí byť. Zmenka spravidla je avalovaná s úmyslom zabezpečiť splatenie zmenkového záväzku, nič iné nemusí byť dohodnuté. Ak nie je žiadna zmluva medzi veriteľom zo zmenky zabezpečenej kauzálnej pohľadávky a avalistom, potom chýba akýkoľvek podklad pre kauzálne námietky avalistu voči majiteľovi zmenky, proti remitentovi. Aby mal ručiteľ voči remitentovi nejaké kauzálne námietky, muselo by to vyplývať z ich vzájomných mimozmenkových vzťahov, teda opäť spravidla zo zmluvy, čo v danom prípade nemá súd preukázané. Súd teda odvolávanie sa povinného na zánik hlavného záväzku a tým pádom aj zánik jeho ručiteľského záväzku v námietkach pokladá za bezpredmetné.“

8. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na to, že oprávnený a sťažovateľ *„uzatvorili dohodu o vyplnení zmenky, a to dňa 08. 04. 2009, tj. v ten istý deň, kedy bola uzatvorená aj Rámcová zmluva o poskytovaní finančných služieb č. 07/09/KE.“*, a tvrdí, že jeho námietky *„vyplývali z jeho vlastných mimo zmenkových vzťahov s oprávneným, a to z Dohody o vyplnení zmenky zo dňa 08. 04. 2009 a Rámcovej zmluvy o poskytovaní finančných služieb č. 07/09/KE, zo dňa 08. 04. 2016.“*

9. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo Sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE/204/2017-349 zo dňa 30.01.2019 a uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 39Er/2849 /2011-277 zo dňa 3.11.2016 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE/204/2017-349 zo dňa 30.01.2019 a uznesenie Okresného súdu Košice II č. k. 39Er/2849/2011-277 a vracia vec Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice II je povinný nahradiť Sťažovateľom trovy tohto konania na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

10. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duľovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš – predseda senátu, Ladislav Duditš a Libor Duľa.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu

16. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 1/2019), a preto jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej

sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

17. Podľa § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

18. Ústavný súd prostredníctvom webového sídla Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky www.justice.gov.sk zistil, že napadnuté uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 14. decembra 2016, pričom sťažovateľ doručil ústavnému súdu svoju ústavnú sťažnosť až 15. júla 2019, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Napriek tomu sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti v tejto súvislosti neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by posúdenie otázky nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresného súdu umožňovali ohraničiť iným časovým údajom alebo ktoré by odôvodňovali zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti počítanej od právoplatnosti ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia.

19. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde lehota dvoch mesiacov na podanie ústavnej sťažnosti uplynula 14. februára 2017.

20. Z ústavnej sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom odvíja zachovanie zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu proti uzneseniu okresného súdu od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia krajského súdu (teda od 14. mája 2019 s tým, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti mala uplynúť 15. júla 2019 vzhľadom na okolnosť, že 14. júl 2019 pripadol na deň pracovného pokoja), ktorým bolo jeho odvolanie proti uzneseniu okresného súdu s poukazom na § 386 písm. c) Civilného sporového poriadku odmietnuté ako neprípustné, pretože podľa krajského súdu smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré z pohľadu relevantnej právnej úpravy nie je spôsobilým predmetom odvolacieho konania. Ani sťažovateľ

zastúpený právnym zástupcom vo svojej ústavnej sťažnosti neuvádza nič, čím by uvedený právny názor krajského súdu spochybňoval, a tým otváral rozumnú polemiku s jeho názorom na prípustnosť odvolania proti uzneseniu okresného súdu alebo čím by osobitne odôvodňoval zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti aj proti uzneseniu okresného súdu po vydaní uznesenia krajského súdu, ktorým bolo jeho odvolanie odmietnuté.

21. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že z obsahu ústavnej sťažnosti nevyplýva nič, čo by aspoň v teoretickej rovine odôvodňovalo funkčnú príslušnosť krajského súdu na meritórne prerokovanie odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, a preto nemožno odvolanie považovať za účinný prostriedok nápravy slúžiaci na ochranu základného práva sťažovateľa zaručeného mu ústavou, v dôsledku čoho lehotu na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odvíjať od právoplatnosti uznesenia krajského súdu, ale od právoplatnosti uznesenia okresného súdu, čo má za následok skutočnosť, že ústavná sťažnosť podaná sťažovateľom bola podaná oneskorene (obdobne I. ÚS 88/2019, I. ÚS 312/2019).

22. Z uvedených dôvodov ústavný súd nemohol vychádzať pri posudzovaní toho, či ústavná sťažnosť bola podaná v rámci dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde, zo skutočnosti, že sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, ktoré bolo z pozície krajského súdu vyhodnotenú ako neprípustné. Za daných okolností bol pre posúdenie tejto otázky relevantný deň nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia okresného súdu. Inými slovami povedané, ak je odvolanie (a iný použiteľný právny prostriedok na ochranu dotknutého základného práva) proti uzneseniu okresného súdu neprípustné, sťažovateľ sa mal v zákonnej lehote na podanie ústavnej sťažnosti obrátiť priamo na ústavný súd.

23. Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 14. decembra 2016, ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľa podaná proti označenému uzneseniu okresného súdu mu bola doručená zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

24. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu okresného súdu pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu

25. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania.

26. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

27. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

28. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

29. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, táto v časti namietaného porušenia základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Bez potreby bližších doktrínálnych záverov k označenému základnému právu sťažovateľa je potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako napadnuté uznesenie krajského súdu malo poškodiť sťažovateľa na ním označenom základnom práve, pretože absentuje odôvodnenie, teda argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí týkajúcich sa porušenia označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

30. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa v danom prípade navyše zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opisania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Všeobecne formulovaný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k jeho namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver formulovať aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

31. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

32. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy, nemožno považovať za odstrániteľný nedostatok v štádiu konania po uplynutí lehoty ustanovenej v § 138 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v okolnostiach daného prípadu sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti nevyzýval.

33. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

35. Nad rámec už uvedeného ústavný súd uvádza, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil kópie právoplatných rozhodnutí, preskúmania ktorých sa v tomto konaní domáha. Ústavný súd v záujme hospodárnosti konania sťažovateľa na odstránenie tohto nedostatku už nevyzýval, pretože v danom prípade nie sú splnené ďalšie podmienky konania pred ústavným súdom, ktoré možno jeho postupom odstrániť (podanie ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty a nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu